

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 26 (1991)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 26 (1991)

Το απραγματοποίητο - Έλα

Ίνα Γλαύκη

Copyright © 2022, Ίνα Γλαύκη

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Γλαύκη Ί. (1991). Το απραγματοποίητο - Έλα. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (26), 129–130. ανακτήθηκε από <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/prevchr/article/view/30478>

Το απραγματοποίητο

Τνας Γλαύκη

Μικρό παιδί
ήθελε να πάει στον ήλιο.
Να δει πως είναι εκεί πάνω.
Να δει τη γη, τον ουρανό
τα αστέρια, τη σελήνη.

Μεγάλωσε.
Έμαθε τι είναι ο ήλιος.
Έμαθε για την πύρινη λάβα
και κατάλαβε
πόσο το παιδικό του όνειρο
ήταν ένα όνειρο.

Δεν έκλαψε
γιατί ωστόσο κατάλαβε
ότι, όχι μόνο το παιδικό του όνειρο
ήταν ακατόρθωτο
αλλά και πολλά άλλα.

Συμβαίνει στη ζωή
πολλά μας όνειρα
να μένουν ακατόρθωτα
απραγματοποίητα.

Ποός φταίει;

Εμείς
που σχεδιάζουμε άπιαστα όνειρα;
Οι άλλοι
που δεν μας αφήνουν
να τα δοκιμάσουμε
να τα πραγματοποιήσουμε;
Όλα μαζί.
Εμείς, Εσείς. Όλοι.

Έλα

Ίνας Γλαύκη

Φωνή σπαρακτική, φωνή οδυνηρή
Φωνή ικετευτική ακούγεται
«Έλα σε περιμένω
Έλα σε παρακαλώ...
Έλα να γλυκάνεις τον πόνο μου.
Έλα να με βοηθήσεις στις δύσκολες στιγμές μου.
Έλα σε παρακαλώ, σε ικετεύω
Τώρα έλα ... »

Μια άλλη φωνή
Φωνή απλή, φωνή βελούδινη
Φωνή νανουριστή ακούγεται τώρα.
«Έλα γλυκό μου παιδί
Έλα σπλάχνο μου
στην αγκαλιά της μάνας σου.
Έλα να σε χαρώ
Ανέμιαλες παιδικές σου στιγμές.
Έλα παιδί μου .. έλα...»

Άτονη, άχρωμη, κρύα, παγερή
γίνεται τώρα η φωνή
Ακούγεται μόνο ένα «έλα»
στο χρόνο των περασμένων
για να γλυκάνει τη μοναξιά.

Αργότερα αυτό το «έλα»
στο χάρο
να την πάρει
να την οδηγήσει
κοντά στο λατρεμένο
μοναδικό της σπλάχνο.

«Έλα σε παρακαλώ ... πάρε με.
Έλα να με σώσεις, να με γλιτώσεις
από τους πόνους της μοναξιάς.
Οδήγησέ με εκεί κοντά του.
Ίσως είναι καλλίτερα.
Έλα ... σε περιμένω ... έλα.... »